

ICCJ – Act administrativ prin care s-a dispus retragerea autorizația de acces la informații clasificate. Regim juridic

Legislație relevantă:

Legea nr. 182/2002, art. 9 lit. d) și art. 28 alin. (4)

Retragerea autorizației de acces la informații clasificate nu are natură disciplinară sau contravențională și nu reprezintă o sancțiune pentru acțiunile sau inacțiunile care constituie elemente de incompatibilitate pentru acces la informații clasificate, fiind un act administrativ prevăzut de art. 9 lit. d din Legea nr. 182/2002 ca o măsură de protecție a informațiilor clasificate.

Astfel fiind, în privința acestei măsuri nu sunt aplicabile prevederile Legii nr. 188/1999 și ale Codului muncii referitoare la procedura de cercetare prealabilă, la forma și conținutul actului de aplicare a sancțiunii disciplinare.

Decizia nr. 3271 din 13 martie 2013

Prin acțiunea înregistrată la 15.02.2008 și completată prin petițiile depuse la 28.08.2008 și la 6.10.2008, reclamantul D.D. a solicitat ca, în contradictoriu cu pârâții Serviciul Român de Informații, G.C.M., V.P.R. și B.M., din cadrul U.M. 06xx B. să se dispună:

-anularea aprecierii de serviciu pe anul

2007 și a calificativului „corespunzător”;

-anularea celor două sancțiuni disciplinare acordate de conducerea unității în anul 2007 , respectiv avertisment și mustrare scrisă;

-obligarea pârâților la plata de daune morale în sumă de 100.000 lei pentru prejudiciul suferit prin afectarea gravă a imaginii, onoarei și demnității de militar, datorită modalității în care s-a acționat pentru distrugerea carierei sale profesionale;

-anularea actului administrativ prin care i s-a retras autorizația de acces la informații clasificate nr. 40xxx din 11.07.2005 și suspendarea executării acestui act;

-obligarea pârâtului S.R.I. la plata de daune morale în sumă de 1.000.000 RON pentru prejudiciul suferit prin afectarea gravă a sănătății și imaginii, onoarei și demnității de ofițer, datorită modalității în care s-a acționat pentru forțarea excluderii sale din S.R.I., contrar dispozițiilor instanțelor judecătorești;

-obligarea pârâtului S.R.I. la plata tuturor drepturilor bănești cuvenite (inclusiv sporul de confidențialitate, sporul de risc, primele acordate, salariul de merit etc) de care ar fi beneficiat, conform prevederilor art. 106 din Legea nr. 188/1999, indexate, majorate și recalculate cu plata dobânzii aferente, pe care le-a pierdut pe nedrept, începând cu data emiterii actului administrativ contestat – 11.06.2008;

-obligarea pârâtului S.R.I. să organizeze o ședință cu toate cadrele militare din U.M. 06xx B., în care să le aducă la cunoștință conținutul hotărârilor judecătorești pronunțate în cauză;

-anularea calificativului „corespunzător”

acordat la aprecierea de serviciu pe anul 2007 și obligarea pârâtului S.R.I. să-i acorde un calificativ proporțional cu activitatea depusă, prestație reflectată prin indicatorii statistici profesionali existenți la nivelul unității centrale și locale, precum și prin calificativul „bun” propus inițial de șeful de birou;

-obligarea pârâtului S.R.I: să depună integral ordinul nr. S/864/2002 privind modalitatea de întocmire a aprecierilor de serviciu în S.R.I.

În motivarea acțiunii, reclamantul a susținut că pentru anul 2007 nu se impunea evaluarea activității sale, deoarece nu se cunoștea soluția în dosarul aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție și cu toate acestea, i s-a acordat calificativul „corespunzător” pentru activitatea depusă în perioada 20 martie – 31 decembrie 2007, ceea ce reprezintă o măsură abuzivă, având ca scop declararea incompetenței sale și pe cale de consecință, trecerea sa în rezervă.

Calificativul acordat a fost contestat și față de nerespectarea bazei statistice profesionale impusă de O.D. 981/2004 și O.D. 864/2002, arătându-se totodată că, indicatorii propuși inițial de șeful biroului (care a propus calificativul de „bun”) au fost modificați în mod nejustificat și nemotivat de conducerea unității.

Actele prin care s-au aplicat sancțiunile de „avertisment” și de „mustrare scrisă” au fost contestate pentru faptul necomunicării lor, conform dispozițiilor art. 50 din Legea nr. 215/2001, precum și pentru obligația de a fi fost motivate, conform dispozițiilor art. 84, art. 89 și art. 93 din Legea nr. 188/1999, art. 268 din Codul muncii și art. 35 din Legea nr. 14/1992.

Retragerea accesului la informații clasificate a fost considerată de reclamant ca fiind o măsură nelegală și

abuzivă, cu motivarea că, fără acces la informații clasificate, nu are dreptul să intre în biroul în care a fost repartizat să-și desfășoare activitatea pentru funcția deținută de drept, astfel că îi sunt afectate grav și interesele patrimoniale, prin pierderea drepturilor salariale acordate ofițerilor din operativ.

Nelegalitatea acestui act a fost invocată atât pentru necomunicarea în scris, cât și pentru nemotivarea în fapt, contrar prevederilor art. 50 din Legea nr.215/2001, art. 84,89, 93 și art. 101 alin. 2 din Legea nr. 188/1999, art. 268 din Legea nr. 53/2003 și art. 35 din Legea nr. 14/1992.

Reclamantul a învederat că, simpla trimitere la prevederile legale , fără nici o referire la existența și natura situației temeinic justificate, nu acoperă cerința motivării actului administrativ, pentru că nu permite verificarea limitei de demarcație între puterea discreționară și arbitraru.

Ca argument suplimentar pentru caracterul arbitraru al actului administrativ supus judecății s-a invocat și nerespectarea procedurii prevăzute de Legea nr. 182/2002 și H.G. nr. 585/2002, acte normative care reglementează procedura emiterii /retragerii autorizației de acces la informații clasificate.

Reclamantul a precizat că nu i-au fost aduse la cunoștință demersurile anterioare, prin care s-a inițiat procedura de revalidare a autorizației deținute, lipsindu-l astfel de posibilitatea de a cunoaște acuzațiile aduse și de a formula apărări .

Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a pronunțat sentința civilă nr. 364 din 30.05.2012, prin care a admis în parte acțiunea, a

anulat sancțiunea disciplinară „mustrare scrisă” aplicată în decembrie 2007, a respins în rest acțiunea și a obligat pârâta U.M. 06xx B. să plătească reclamantului cheltuieli de judecată parțiale către reclamant în sumă de 100 lei.

Cu privire la sancțiunea „avertismentului” aplicată la 1.06. 2007, s-a reținut că reclamantul a fost sancționat disciplinar pentru părăsirea fără aprobare a unității sau a locului de îndeplinire a misiunilor, în conformitate cu prevederile art. 5 alin. 1 lit. a și art. 4 alin. 1 lit. a din Ordinul nr. S/867/2002 emis de directorul S.R.I.

Motivele de nelegalitate invocate pentru încălcarea dispozițiilor Codului muncii și ale Legii nr. 188/1999 prin necomunicarea în scris și nemotivarea în fapt a actului contestat au fost respinse de instanța de fond, reținându-se că aceste reglementări nu sunt aplicabile reclamantului care, fiind militar, este supus statutului cadrelor militare, aprobat prin Legea nr. 80/1995.

De asemenea, s-a avut în vedere că, potrivit rapoartelor din dosarul nr. 62xx/3/2008, reclamantul a refuzat să semneze de luare la cunoștință pentru sancțiunea aplicată comunicarea scrisă, asemenea celei de sancționare, așa după cum rezultă chiar din conținutul contestației, în care s-au indicat numărul și data comunicării.

Cu privire la sancțiunea „mustrare scrisă” aplicată la data de 12.12.2007, instanța de fond a constatat că este întemeiată cererea de anulare formulată de reclamant, pentru că pârâtul nu a prezentat înscrisurile avute în vedere la aplicarea acestei sancțiuni.

Cu privire la aprecierea de serviciu și calificativul „corespunzător” acordat pentru anul 2007, instanța de fond a

respins cererile de anulare , cu motivarea că, reclamantul a fost corect evaluat pentru anul 2007, în conformitate cu dispozițiile art. 6 din Ordinul nr. 864/2002 emis de directorul S.R.I., care prevăd expres că aprecierile de serviciu se întocmesc anual pentru cadrele militare în activitate.

Cum la data întocmirii aprecierii contestate, reclamantul era cadru militar în activitate, calitate menținută și pe parcursul soluționării dosarelor referitoare la statutul său profesional, instanța de fond a considerat că erau aplicabile normele care prevăd obligația evaluării, prin aprecierile de serviciu încheiate pentru activitatea desfășurată de cadrele militare.

Cererea de modificare a calificativului acordat la aprecierea de serviciu pentru anul 2007 a fost respinsă, reținându-se pe baza documentelor aflate la dosarul cauzei că, acordarea calificativului „corespunzător” a fost justificată de sancționarea disciplinară a reclamantului în cursul anului 2007, ceea ce denotă că disciplina și acceptarea normelor și regulilor impuse nu au fost la nivelul exigențelor care există într-o unitate militară.

Cererea de acordare a daunelor morale a fost respinsă de prima instanță, care a reținut că nu sunt întrunite în cauză elementele prevăzute de lege pentru stabilirea răspunderii civile delictuale a pârâților chemați în judecată.

Deși a fost anulată sancțiunea cu „mustrare scrisă”, s-a considerat că această dispoziție nu justifică acordarea daunelor morale solicitate, pentru că sancțiunea respectivă nu era de natură să afecteze imaginea, onoarea ori demnitatea reclamantului, în condițiile în care reclamantul nu a avut o carieră ireproșabilă, fiind sancționat disciplinar atât în perioada studiilor

militare, cât și ulterior, în perioada în care a îndeplinit funcția de ofițer în Ministerul Apărării Naționale.

Cu privire la actul administrativ prin care reclamantului i s-a retras autorizația de acces la informații clasificate nr. 40xxx din 11.07.2005, a fost respinsă cererea de anulare, constatându-se legalitatea actului emis pentru protecția informațiilor clasificate în baza Legii nr. 182/2002 și a H.G. nr. 585/2002 .

Reținând că actul respectiv nu intră în sfera de aplicare a Codului Muncii și Legii nr. 188/1999, instanța de fond a constatat respectarea cerinței de motivare a măsurii dispuse prin aspectele menționate pe larg la punctele 1 -5 din raportul prin care s-a propus retragerea autorizației, aspecte care se încadrează în prevederile legale și care demonstrează existența unor riscuri și vulnerabilități de securitate care impuneau retragerea autorizației de acces la informații clasificate deținută de reclamant.

Apărarea reclamantului că nu i-au fost aduse la cunoștință demersurile anterioare emiterii actului a fost respinsă de instanța de fond , deoarece la data de 15.04.2008 i s-a luat un interviu de securitate. Concluzia instanței de fond a fost că măsura retragerii autorizației reclamantului nu a fost dispusă intempestiv, ci pe baza unor cercetări efectuate de structura de securitate competentă, a unui interviu de securitate luat titularului autorizației și a unor motive expuse pe larg în raportul cuprinzând propunerea măsurii respective.

Instanța de fond a mai reținut că retragerea autorizației de acces la informații clasificate nu reprezintă o sancțiune disciplinară, nefiind aplicată în baza dispozițiilor Legii nr. 80/1995, ale regulamentelor militare (RG3) și Ordinului nr. S/867/2002 emis de directorul S.R.I., care reglementează

răspunderea disciplinară a militarilor.

Împotriva acestei sentințe, a declarat recurs reclamantul solicitând ca, în temeiul dispozițiilor art. 304 pct. 7,8,9 și art. 304/1 C.proc.civ., să fie modificată hotărârea atacată, în sensul admiterii acțiunii, astfel cum a fost formulată și completată ulterior.

Ca prim motiv de recurs, s-a invocat încălcarea drepturilor la un proces echitabil, care potrivit jurisprudenței CEDO, presupune ca instanța națională să examineze în mod real problemele esențiale care i-au fost supuse atenției și să nu se limiteze la a relua concluziile pârâtei.

Prin prisma respectării prevederilor art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului și art. 129 alin. 5 C.proc.civ., recurentul a susținut că nu a beneficiat de o anchetă aprofundată și efectivă, datorită refuzului sistematic al primei instanțe de a încuviința administrarea unor înscrisuri pe care și-a întemeiat pretențiile.

Prin cel de-al doilea motiv de recurs a fost reiterată excepția nulității absolute cu privire la actul administrativ prin care a fost retras accesul la informații clasificate, pentru următoarele considerente:

- a fost emis fără declanșarea unei proceduri de cercetare prealabilă, contrar prevederilor art. 268 din Codul muncii, fapt recunoscut expres de intimatul S.R.I. în cadrul interviului de securitate din data de 15.04.2008;
- nu a fost comunicat recurentului, care a primit numai o înștiințare despre retragerea accesului la informații clasificate, fără prezentarea tuturor motivelor de drept avute în vedere, determinând o stare de neliniște cauzată de lipsa de informații, ceea ce constituie un tratament degradant, în sensul dispozițiilor art. 3 din

Convenția europeană a drepturilor omului;

- prin emiterea actului administrativ contestat – raportul nr. 001.362.365 din 28.05.2008 întocmit de U.M. 01xx B., recurentul a fost sancționat în fapt și în drept pentru a patra oară în considerarea aceluiași motive, iar instanța de fond nu a stabilit natura juridică a măsurii de retragere a accesului la informații clasificate, reținând doar că aceasta nu reprezintă o sancțiune disciplinară sau contravențională.
- prin modalitatea în care s-a fundamentat în drept actul contestat, au fost încălcate următoarele dispoziții legale, interpretate eronat și de instanța de fond: art. 11, art. 12 lit. d, art. 47, art. 90, art. 92 și art. 97 din O.D. nr. 0872/2002 – Norme generale privind protecția informațiilor clasificate din S.R.I., conform cărora, competența de aplicare a contravențiilor și sancțiunilor la regimul informațiilor clasificate din S.R.I. aparține șefului unității pentru cadrele din subordine și acesta trebuie să întocmească un raport cu propunerea motivată adresată structurii de securitate pentru retragerea autorizației de acces la informații clasificate, pe baza raportului comisiei de coordonare a structurilor de securitate din cadrul S.R.I.;
- actul contestat nu menționează natura juridică a măsurii de retragere a autorizației de acces la informații clasificate, iar instanța de fond nu a stabilit nici o calificare în drept, deși intimatul S.R.I. a precizat ca măsura luată nu se referă la răspunderea contravențională sau disciplinară, cu atât mai mult cu cât, aplicarea sancțiunii contravenționale s-a prescris, conform art. 338 alin. 4 din H.G. nr. 585/2002, iar sancționarea disciplinară nu poate fi dispusă decât în condițiile prevăzute expres de art. 39 din Legea

nr. 182/2002;

- prin nerespectarea prezumției de nevinovăție, în mod abuziv, s-a reținut în conținutul actului contestat întocmirea unui document clasificat, deși nu a fost finalizat procesul penal aflat pe rolul instanțelor militare și nu s-a stabilit vinovăția recurentului;

Prin cel de-al treilea motiv de recurs, a fost criticată soluția de menținere ca legale a actelor administrative întocmite pentru aprecierea de serviciu pe anul 2007 și pentru aplicarea sancțiunii disciplinare cu „avertisment”.

Recurentul a învederat că, instanța de fond nu a avut în vedere că, actele respective nu sunt motivate prin înscrisuri justificative ori cu argumente suficient de explicite și consistente, contrar jurisprudenței în domeniu care sancționează cu nulitatea nemotivarea actelor administrative individuale.

În acest sens, s-a arătat că, actele contestate nu conțin motivele de fapt pentru care au fost emise, nu fac referire la alte înscrisuri care ar face parte integrantă din cuprinsul lor și nu menționează termenul sau instanța în care pot fi contestate, lăsând totul la nivelul caracterului arbitrar și puterii discreționare a intimatului S.R.I.

Recurentul a susținut că hotărârea de respingere a cererii de anulare a sancțiunii disciplinare cu avertisment este și netemeinică, întrucât au fost preluate în mod greșit apărările instituției intime cu privire la atribuirea și unicitatea ecusonului electronic nr. 1xx, deși nu există probe certe privind repartizarea acestui ecuson de acces și întocmirea unui proces – verbal de predare – primire.

În ultimele patru motive de recurs, a fost criticată soluția de respingere a cererilor formulate pentru obligarea intimaților la plata de daune morale în sumă de 1.000.000 lei și la plata cheltuielilor de judecată, precum și pentru obligarea intimatului S.R.I. la organizarea unei ședințe cu toate cadrele militare din U.M.06xx B., în care să fie adus la cunoștință conținutul hotărârilor judecătorești pronunțate în cauză.

Recurentul a susținut că, actele administrative deduse judecății, fiind emise în condiții de nelegalitate, au adus grave prejudicii sănătății și personalității sale, având efecte negative în familie și în societate și i-au lezat valori nepatrimoniale, precum cinstea, onoarea, demnitatea, imaginea și numele.

Referitor la despăgubirile morale compensatorii solicitate prin cererea introductivă, s-a arătat că, acestea nu sunt disproporționate în raport cu suferințele fizice și psihice produse recurentului de conduita nelegală a intimaților, iar efectele negative produse prin emiterea actelor administrative nelegale se subsumează efectelor generate de prelungirea în timp a procedurilor judiciare în cauză. Ca argument în acest sens, a fost invocată jurisprudența CEDO, prin care s-a reținut existența unei prezumții solide că durata excesivă a unei proceduri determină un prejudiciu moral.

Examinând actele și lucrările dosarului, în raport și cu dispozițiile art. 304 și art. 304/1 C.roc.civ., Înalta Curte a respins recursul ca nefondat pentru următoarele considerente:

1. Aspecte de fapt și de drept relevante

Hotărârea supusă prezentului recurs a fost pronunțată de instanța de fond cu respectarea dreptului recurentului D.D. la un proces echitabil, în sensul

definit de art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât ca ansamblul garanțiilor procedurale enunțate în această dispoziție convențională, cât și dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei, ceea ce presupune inclusiv motivarea hotărârilor, principiul contradictorialității și modul de administrare a probelor, pentru care au fost formulate critici în primul motiv de recurs.

Sub aspectul motivării hotărârii atacate, se constată că au fost respectate prevederile art. 261 alin. (1) pct. 5 C.roc.iv. întrucât judecătorul fondului a expus considerentele de fapt și de drept care i-au format convingerea pentru respingerea acțiunii formulate, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile pârâților.

Cum motivarea hotărârii nu impune ca judecătorul să răspundă tuturor argumentelor invocate de părți, se constată că în cauză a fost îndeplinită cerința motivării prin prezentarea argumentelor decisive în soluționarea pricinii, din care rezultă în mod neechivoc examinarea tuturor probelor administrate și a dispozițiilor legale care au determinat respingerea cererilor formulate.

În conformitate cu prevederile art. 6 parag. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. 128 alin. (5) și art. 261 alin. (1) pct. 5 C.proc.civ. se constată că hotărârea atacată cuprinde o motivare coerentă, clară și lipsită de contradicții sau ambiguități, cu dezvoltarea raționamentului juridic avut în vedere la soluționarea cauzei, ceea ce reprezintă un răspuns specific, explicit la problema dedusă judecății (CEDO, hotărârea din 15.03.2007 în cauza Gheorghe c. României).

De asemenea, se constată că litigiul a fost soluționat în primă instanță cu respectarea principiului contradictorialității și printr-o corectă administrare a

elementelor probatorii în prezența părților, în ședință publică pentru asigurarea unei dezbatere contradictorii, iar concluziile deduse de judecător corespund faptelor prezentate .

Constatându-se că, la prima instanță, părțile au beneficiat de o procedură echitabilă, publică, desfășurată într-un termen rezonabil și că, aprecierea probelor făcută de judecătorul fondului corespunde situației de fapt dovedită, neavând caracter injust sau arbitrar, se vor respinge ca nefondate criticile formulate în recurs în baza dispozițiilor art. 304 pct. 7 și pct. 8 C.proc.civ.

Critica adusă de recurent soluției de menținere a actului administrativ prin care i s-a retras autorizația de acces la informații clasificate nr. 40xxx din 11.07.2005 a fost respinsă ca nefondată, deoarece sentința atacată reflectă interpretarea și aplicarea corectă a prevederilor legale și regulamentare incidente în cauză, precum și o evaluare adecvată a materialului probator administrat de părți.

La data de 6.06.2008 i s-a retras recurentului autorizația de acces la informații clasificate, reținându-se că, activitățile desfășurate de acesta constituiau criterii de incompatibilitate pentru accesul său la informații clasificate, conform dispozițiilor art. 160 lit. a), f) și g) din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002.

Instanța de fond a constatat în mod corect legalitatea acestei măsuri, contestată numai sub aspect procedural de către recurent, care a recunoscut, în cadrul interviului de securitate derulat la data de 15.04.2008, existența criteriilor de incompatibilitate pentru accesul său la informații clasificate, prin nerespectarea reglementărilor privind protecția informațiilor secrete de

stat din domeniul său de activitate.

Motivele de nelegalitate invocate din punct de vedere formal cu privire la acest act administrativ au fost respinse în mod întemeiat, reținându-se că măsura aplicată are ca scop eliminarea unor elemente de risc în planul protecției informațiilor clasificate și nu reprezintă un act de stabilire a răspunderii contravenționale sau disciplinare pentru titularul dreptului de acces la informații clasificate.

Stabilind judicios caracterul administrativ al măsurii dispuse în scop de prevenție pentru protecția informațiilor clasificate, judecătorul fondului a constatat corect că nu sunt aplicabile în cauză prevederile Legii nr. 188/1999 și ale Codului muncii referitoare la procedura de cercetare prealabilă, la forma și conținutul actului de aplicare a sancțiunii disciplinare.

Pentru același considerent, a fost corect respinsă și susținerea prin care recurentul a invocat sancționarea sa pentru a patra oară consecutiv și pentru aceleași motive.

Retragerea autorizației de acces la informații clasificate nu are natură disciplinară sau contravențională și nu reprezintă o sancțiune pentru acțiunile sau inacțiunile care constituie elemente de incompatibilitate pentru acces la informații clasificate, fiind un act administrativ prevăzut de art. 9 lit. d) din Legea nr. 182/2002 ca o măsură de protecție a informațiilor clasificate.

Conform dispozițiilor art. 28 alin. (4) din Legea nr. 182/2002 și art. 155 din H.G. nr. 585/2002, dreptul de acces la informații clasificate se acordă numai pentru o perioadă limitată de până la 4 ani și în această

perioadă pot fi reluate oricând verificările, în sensul de a se stabili dacă sunt îndeplinite condițiile legale, astfel că, pentru efectuarea verificărilor și pentru a se lua măsura de retragere a autorizației nu este necesară și nici obligatorie nici o sesizare și nici o solicitare de revalidare.

Față de aceste prevederi legale, s-a reținut în mod corect în hotărârea instanței de fond că, în cauză, nu era necesară întocmirea unui alt raport de către șeful D.J.I. B., întrucât verificarea și retragerea autorizației se poate dispune de structura de securitate, iar prevederile art. 47 din O.D. nr. 0875/2002 nu impuneau existența unui raport distinct cu propunerea de retragere a autorizației în cazul recurentului, în privința căruia s-au constatat elemente de incompatibilitate pentru accesul la informații clasificate, rezultate din încălcarea reglementărilor referitoare la protecția informațiilor clasificate, prin documentul nr. 001.xxx din 28.05.2008, depus în extras declasificat la dosarul de fond.

Recurentul a susținut fără temei încălcarea dispozițiilor O.D. nr. 0875/2002 pentru aprobarea „Normelor generale privind protecția informațiilor clasificate în Serviciul Român de Informații”, act emis în aplicarea Legii nr. 182/2002 și a Hotărârii nr. 585/2002, care nu condiționează măsura de retragere a accesului la informații clasificate de realizarea operațiunilor procedurale expuse în memoriul de recurs.

De asemenea, fără temei, s-a invocat în recurs încălcarea de către instituția intimată a prezumției de nevinovăție de care beneficia recurentul până la soluționarea dosarului penal nr. xx/752/2001 al Tribunalului Militar Cluj, în care a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals material în înscrisuri oficiale prevăzută de art. 288 alin. (2) Cod penal, întrucât retragerea autorizației de acces la informații

clasificate a fost corect calificată de prima instanță ca având natura juridică a unei măsuri administrative, prevăzută de legislația referitoare la protecția informațiilor clasificate pentru cazul existenței unor riscuri și vulnerabilități de securitate, cum s-au demonstrat în cauză, iar nu ca o consecință a acuzațiilor penale de fals.

Nefondată este și susținerea recurentului privind necomunicarea actului administrativ de retragere a accesului la informații clasificate și privarea sa, în acest mod, de posibilitatea de a cunoaște toate motivele de drept avute în vedere de către autoritatea emitentă și de a formula apărări.

Din actele dosarului, rezultă că, prin adresa nr. 3.3xx.xxx din 11.06.2008, recurentului i s-a adus la cunoștință încetarea valabilității autorizației de acces la informații clasificate și deci retragerea acesteia, existând astfel posibilitatea efectivă de contestare, care de altfel a și fost valorificată, atât în procedura administrativă, prin recursul grațios exercitat la data de 19.06.2008, cât și în procedura judiciară, prin acțiunea în anulare formulată la 28.08.2008, în completarea cererii inițiale de chemare în judecată din 15.02.2008.

În atare situație, se apreciază ca fiind vădit nefondate susținerile recurentului privind lipsa comunicării și lipsa motivării cauzelor care au determinat retragerea autorizației de acces la informații clasificate și aceasta, cu atât mai mult cu cât, la completarea chestionarului de securitate, a fost de acord ca neacordarea avizului de securitate să nu fie motivată, astfel cum se prevede expres în H.G. nr. 585/2002.

Ansamblul circumstanțelor concrete ale cauzei exclude și constatarea unor acțiuni sau inacțiuni ale intimaților

incompatibile cu dispozițiile art. 3 din Convenția europeană a drepturilor omului și în consecință, susținerile recurentului având ca obiect supunerea sa la tratamente inumane sau degradante sunt lipsite de un temei plauzibil în raport cu faptele pretinse, fără administrarea unor mijloace de probă adecvate, apte să elimine orice îndoială rezonabilă.

Critica formulată prin cel de-al treilea motiv de recurs cu privire la soluția de respingere a cererilor de anulare a aprecierii de serviciu pe anul 2007, a calificativului acordat și a sancțiunii disciplinare cu avertisment, va fi respinsă ca nefondată.

Legalitatea întocmirii aprecierii de serviciu a recurentului pentru anul 2007 a fost corect constatată de instanța de fond în raport cu dispozițiile art. 73 din Legea nr. 80/1995 și art. 6 alin. (1) și art. 8 alin. (1) din O.D. nr. S/864/2002, potrivit cărora, aprecierea de serviciu anuală se întocmește numai cadrelor militare în activitate.

Recurentul a fost trecut în rezervă prin Ordinul din 22.11.2006, pentru care s-a dispus suspendarea executării, în baza dispozițiilor art. 15 din Legea nr.554/2004, prin încheierea din 19.03.2007 a Curții de Apel Brașov, irevocabilă prin decizia nr. 3244 din 26.06.2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel că, în perioada 22.11.2006 – 19.03.2007, nu a avut calitatea de cadru militar în activitate, nefiind îndeplinite condițiile legale pentru întocmirea aprecierii de serviciu. Această apreciere a fost corect întocmită de la data numirii recurentului în funcția deținută anterior trecerii în rezervă, de ofițer III, nivel 2, prin O.D. S.R.I. din 19.03.2007, emis în executarea încheierii din 19.03.2007 a Curții de Apel Brașov.

Instanța de fond a constatat , de asemenea în mod corect,

legalitatea calificativului „corespunzător” acordat pentru anul 2007 față de punctajele obținute de recurent la indicatorii din aprecierea de serviciu anuală și față de starea precară de disciplină militară asumată și materializată de acesta, dat fiind că, pe parcursul anului respectiv, a fost sancționat disciplinar de două ori, cu avertisment și mustrare scrisă.

Atât actul de acordare a calificativului pentru anul 2007, cât și actul de constatare nr. S/34xxxx din 28.02.2008 emis pentru soluționarea contestației administrative au fost amplu motivate în fapt și în drept, astfel că recurentul a avut cunoștință de considerentele avute în vedere la aprecierea sa de serviciu, precum și posibilitatea contestării lor, prin exercitarea căilor de atac prevăzute de lege.

Soluția de menținere a actului administrativ din 1.06. 2007, prin care recurentului i s-a aplicat sancțiunea disciplinară a avertismentului, este legală și temeinică, iar criticile aduse în recurs sunt nefondate.

Instanța de fond a constatat cu just temei legalitatea sancțiunii disciplinare aplicate recurentului pentru părăsirea fără aprobare a unității sau a locului de îndeplinire a misiunilor, în conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) și art. 4 alin. (1) lit. a) din O.D. nr. S/867/2002.

Din raportul întocmit la 1.06.2007 rezultă faptele repetate ale recurentului de părăsire a locului de muncă, fără aprobarea șefilor ierarhici, în perioada 2-30 mai 2007. Recurentul a contestat în mod neîntemeiat această situație de fapt, motivând că nu i s-a predat ecusonul de acces electronic nr. 151, deși acesta este unic și i-a fost atribuit la data de 21.03.2007, astfel după cum rezultă din certificatul nr. 19xxxxx din 2.09.2010 întocmit de U.M. 06xx B. cu privire la sistemul automat de auditare

a accesului în sediul unității.

Recurentul a contestat, de asemenea fără temei, comunicarea actului de aplicare a sancțiunii avertismentului, în condițiile în care, potrivit raportului întocmit la data de 1.06.2007, în prezenta locțiitorului șefului unității și a șefului compartimentului managementul resurselor umane, a refuzat să semneze de luare la cunoștință despre sancțiunea aplicată, notându-și însă numărul și motivarea actului de sancționare, pe care le-a indicat ulterior în contestațiile formulate.

Și cu privire la acest ultim act, instanța de fond a constatat corect că recurentul nu a fost împiedicat să-și exercite dreptul la apărare, valorificat atât în procedura administrativă, cât și în procedura judiciară.

Ultimele critici formulate în recurs se referă la cererile cu caracter accesoriu din acțiunea recurentului – reclamant, care nu au constituit obiectul judecății la instanța de fond, ca urmare a respingerii cererilor principale de anulare a actelor administrative întocmite de intimatul S.R.I. și în consecință, nu există temei pentru a fi examinate de instanța de recurs.

Admiterea acțiunii în parte, numai în privința cererii de anulare a sancțiunii disciplinare cu „muștrare scrisă”, nu justifică admiterea acestor cereri accesorii formulate și motivate în fapt și în drept pentru efectele pretins a fi fost produse de celelalte acte administrative deduse judecății și a căror legalitate a fost corect constatată de instanța de fond.

De altfel, instanța de fond a apreciat corect că nu sunt întrunite elementele prevăzute de lege pentru stabilirea răspunderii civile delictuale a intimaților, în condițiile în care aceștia nu au săvârșit fapte

de natură a afecta imaginea, onoarea și demnitatea recurentului, iar sancțiunea disciplinară cu „muștrare scrisă” a fost anulată pentru considerente procedurale și nu pentru inexistența faptei, reținută ca abatere disciplinară.

Pentru considerentele care au fost expuse, constatând că nu există motive de casare sau de modificare a hotărârii pronunțate de instanța de fond, Înalta Curte a respins prezentul recurs ca nefondat.

2.Soluția instanței de recurs și temeiul juridic al acesteia.

În baza dispozițiilor art. 312 alin.(1) C.proc.civ. și art. 20 din Legea nr. 554/2004, Înalta Curte a respins ca nefondat recursul declarat de reclamantul D.D.